

Arrest

nr. 173 157 van 12 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 september 1960.

De tweede verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 december 1963.

De verzoekende partijen zijn met elkaar getrouwd.

Op 11 oktober 2010 dient de tweede verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2010 sturen de Belgische autoriteiten een overnameverzoek naar de Tsjechische autoriteiten. Op 9 december 2010 aanvaarden de Tsjechische autoriteiten het overnameverzoek.

Op 5 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 19 mei 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in het kader van de medische aandoeningen van de eerste verzoekende partij.

Op 24 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard.

Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Op 6 augustus 2012 tekenen de verzoekende partijen tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 13 februari 2013 met nummer 97 012 verwerpt de Raad het beroep.

Op 12 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, in hoofde van de eerste en de tweede verzoekende partij.

Op 10 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 2 september 2013 beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 5 december 2013 met nummer 115 076 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 5 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13^{sexies}) in hoofde van de eerste verzoekende partij.

Op 5 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13^{sexies}) in hoofde van de tweede verzoekende partij.

Op 5 maart 2014 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen de drie beslissingen van 5 februari 2014. Bij arrest van 23 juni 2015 met nummer 148 405 verklaart de Raad het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, onontvankelijk en vernietigt de Raad de twee inreisverboden van 5 februari 2014.

Op 13 maart 2014 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 9 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 18 april 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.03.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

Y.(...), A.(...) (R.R.: (...))
Geboren op 07.09.1960 + parter
M.(...), L.(...) (R.R.: (...))
Geboren te Zangadar op 23.12.1963 + wettelijke vertegenwoordigers van
Y.(...), A.(...) (°15.05.2003 te Vedi)
Y.(...), A.(...) (°03.06.2006 te Vedi)
Nationaliteit: Armenië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 11.06.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 19.05.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag standaard medische getuigschriften (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 19.05.2011 (zie bevestiging arts dd.04.04.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). De voorgelegde medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 11.06.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partijen menen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1 De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“4.1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken is heel summier in haar motivering van de bestreden beslissing.

Er wordt slechts gesteld dat het medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de eerste verzoeker bevestigt, en dat op deze gezondheidstoestand reeds uitgebreid werd ingegaan in een eerdere beslissing.

4.2.

a)

De verzoekers hebben bij hun huidige aanvraag recente medische getuigschriften voorgelegd in dewelke de actuele gezondheidstoestand van de eerste verzoeker op uitgebreide wijze wordt omschreven.

Eenzijds is het zo dat de ernstige medische situatie van de eerste verzoeker blijft aanhouden en een adequate behandeling zal levenslang noodzakelijk zijn.

Teneinde dit aan te tonen hebben de verzoeker het standaard medisch getuigschrift dd. 18/02/2014 opgemaakt door dokter G. I.(...) voorgelegd.

Het aanhoudende karakter en de schijnbaar verslechterde situatie van de medische aandoening én de levenslange nood aan opvolging en behandeling maken nieuwe elementen uit ten opzichte van de eerdere aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoekers.

De Dienst Vreemdelingenzaken negeert echter dit nieuw element.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt dit niet in overweging, motiveert niet waarom dit element, het persisterende karakter van de ernstige aandoening, de eerdere bevindingen niet zouden kunnen weerleggen.

Anderzijds houdt de arts-adviseur (en de Dienst Vreemdelingenzaken) slechts rekening met één standaard medisch getuigschrift dat door de verzoekers werden voorgelegd, namelijk het standaard medische getuigschrift dd. 18/02/2014 ingevuld door dokter G. I.(...).

“Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 13.03.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. G. I.(...) op 18.02.2014. ...’ (stuk 2)

Het standaard medisch getuigschrift dd. 19/02/2014 dat werd opgemaakt door dokter B.(...) en dat als stuk 6 bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter werd gevoegd, werd niet in aanmerking genomen.

Nochtans wordt in dit standaard medisch getuigschrift onbetwistbaar nieuwe informatie aangaande de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker gemeld:

“- HTA grave risque AVC hémorragique;

- État anxieux dépressif majeur;

-Glaucome.”

(stuk 4)

Er dient vastgesteld te worden dat de mentale gezondheidstoestand van de eerste verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet eerder ten gronde werd onderzocht.

Evenmin werd de diagnose ‘HTA grave risque AVC Hémorragiques’ onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken. De arts-adviseur negeert belangrijke nieuwe medische informatie.

b)

Daarnaast wordt in de huidige aanvraag tevens nieuwe informatie met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling naar voren gebracht.

De Dienst Vreemdelingenzaken negeert ook deze nieuwe informatie, hoewel de informatie omtrent de informele betalingen, corruptie en de kostprijs van de medische kosten uitermate belangrijk zijn bij de beoordeling van de financiële toegankelijkheid.

De eerste verzoeker zal levenslang opvolging en behandeling nodig hebben voor zijn ernstige aandoening.

De gevoegde informatie toont aan dat de eerste verzoeker deze opvolging en behandeling niet zal kunnen bekomen in Armenië, aangezien de verzoekers de hoge kostprijs (mede omwille van informele betalingen en corruptie) op relatief korte termijn niet meer zal kunnen betalen.

4.3.

Er kan verwezen worden naar een eerder arrest van uw Raad.

(...)

(arrest n° 34 923 gewezen op datum van 27 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de formele motiveringsplicht geschonden door niet te preciseren waarom de nieuwe elementen niet in overweging worden genomen, noch beoordeeld worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient een beslissing te nemen op basis van alle relevante gegevens die zich in het dossier bevinden.

Alle elementen dienen in overweging genomen te worden.

Iedere administratieve beslissing moet geschraagd zijn door draagkrachtige motieven en een zorgvuldige afweging van de beschikbare elementen in het administratief dossier.

De bestreden beslissing steunt echter niet op een correcte feitenvinding, door een aantal belangrijke elementen – in casu informatie omtrent het persisterende karakter van de aandoening en omtrent de

financiële ontoegankelijkheid – en door het standaard medisch getuigschrift opgemaakt door dokter B.(...) buiten beschouwing te laten.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing die genomen werd in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient derhalve vernietigd te worden.”

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers d.d. 19 mei 2011 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf indienden bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van de medische problematiek van verzoeker.

De ambtenaar-geneesheer adviseerde op 11 mei 2012 en 1 juni 2012 enerzijds dat de depressie niet weerhouden wordt omdat op basis van de beschikbare gegevens niet blijkt dat dit een ernstige aandoening is, zoals bedoeld in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden als zou de mentale toestand nog niet zijn onderzocht. Anderzijds adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling van de oogaandoening beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Om die reden werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 19 mei 2011 bij beslissing van 11 juni 2012 ongegrond verklaard.

Verzoekers dienden op 13 maart 2014 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij hun aanvraag voegden zij een medisch attest van 18/02/2014 waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een oculair ischemisch syndroom en een medisch attest van 19/02/2014 waarin aangegeven werd dat verzoeker lijdt aan depressie en glaucoom (oogaandoening).

In navolging van de aanvraag stelde de ambtenaar-geneesheer d.d. 4 april 2014 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 13.03.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. G. I.(...) op 18.02.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 19.02.2014 en 04.03.2013 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 19.05.2011 waarvoor DVZ op 11.06.2012 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.(...)”

Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden als zou er met het attest van 19 februari 2014 geen rekening zijn gehouden.

Uit een vergelijking van de twee aanvragen, die van 19 mei 2011 en die van 13 maart 2014 blijkt wel degelijk dat de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn, namelijk depressie en een oogaandoening. De medische elementen werden dus reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Op basis van die vaststelling diende de aanvraag dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet wat luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt: “Ten slotte worden vreemdelingen ontmoedigd die reeds eerder een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of artikel 9ter hebben ingediend, om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van dezelfde elementen.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34).

Met betrekking tot hetgeen wordt bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermeldt de memorie van toelichting: “Het is ook hier de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9ter, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 ter, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat om dezelfde elementen die hierboven reeds besproken werden bij artikel 9bis, nieuw, van de wet. Een vreemdeling die eerst tevergeefs een aanvraag indient op grond van artikel 9bis, nieuw, van de wet en daarna een aanvraag indient op grond van artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt ook ontmoedigd.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 36).

In de bestreden beslissing wordt duidelijk weergegeven dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het voorgelegde medische getuigschrift de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker bevestigt.

Met hun betoog dat het aanhoudende karakter en de schijnbaar verslechterde situatie van de medische aandoening en de levenslange nood aan opvolging en behandeling nieuwe elementen uitmaken, weerleggen zij geenszins dat de twee aanvragen die werden ingediend dezelfde aandoeningen betroffen.

Waar verzoekers de verwerende partij verwijten niet te zijn ingegaan op de financiële toegankelijkheid, dient te worden gewezen op het medisch advies dat werd opgesteld op 1 juni 2012 en waarbij wel degelijk een toegankelijkheidsonderzoek werd uitgevoerd. In dit advies werd onder meer wat volgt gesteld:

“(…) Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Gezien deze beslissing ook geldt voor de partner van betrokkene kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.(…) Bovendien is het evenwel zo dat men in Armenië ook voor gratis zorgen in aanmerking komt als men behoort tot sociaal kwetsbare groepen. Mensen die tot deze categorieën behoren, krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Ze hebben toegang tot dezelfde zorginstellingen. Indien verzoeker geen middelen of netwerken heeft waarop hij in Armenië kan terugvallen, zal hij onder de categorie van de “armen” vallen en aldus gratis toegang hebben tot de nodige zorgen en medicatie.(…)”

Het enig middel is ongegrond.”

2.1.3 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt de juridische overweging weergegeven, namelijk artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen besproken. De verwerende partij stelt dat de ingeroepen elementen al in een eerdere aanvraag zijn ingeroepen en besproken geweest. De verwerende partij verwijst hier naar haar beslissing van 11 juni 2012 met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 19 mei 2011. In deze beslissing werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst onderzocht. De verwerende partij is dus van mening dat de ingeroepen elementen reeds in een eerdere aanvraag zijn ingeroepen, waardoor de huidige aanvraag onontvankelijk verklaard dient te worden.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Dit verslag maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in dit verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht die op de bestuurshandelingen rust.

De ambtenaar-geneesheer brengt op 9 april 2014 volgend advies uit met betrekking tot de eerste verzoekende partij:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 13.03.2014 en 19.05.2011 te vergelijken, Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 13.03.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. G. I.(…) op 18.02.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 19.02.2014 en 04.03.2013 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 19.05.2011 waarvoor DVZ op 11.06.2012 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen.”

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de motivering in de bestreden beslissing zeer summier is en dat de verwerende partij bovendien geen rekening heeft gehouden met alle neergelegde

medische documenten. De verzoekende partijen betogen dat enkel verwezen wordt naar het standaard medisch getuigschrift van 18 februari 2014, opgesteld door dokter G.I., terwijl het standaard medisch getuigschrift van 19 februari 2014 door dokter B. niet in aanmerking wordt genomen.

De Raad wijst er op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit de lezing van de bestreden beslissing en het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met alle neergelegde medische documenten. In het verslag van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, wordt gewezen op het standaard medisch getuigschrift van 18 februari 2014 en op de medische stukken van 19 februari 2014 en 4 maart 2013. De verzoekende partijen kunnen niet dienstig voorhouden dat het medisch stuk van 19 februari 2014 niet in aanmerking is genomen.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1 Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing en de verzoekende partijen ook de schending van dit artikel opwerpen. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partijen via een op 19 mei 2011 gedateerd schrijven een eerste aanvraag indienden om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De eerste verzoekende partij gaf

hierbij aan van oordeel te zijn dat een medische behandeling voor haar gezondheidsproblemen in haar land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk was. De verzoekende partijen maakten vervolgens een standaard medisch getuigschrift en verschillende aanvullende medische verslagen aan de verwerende partij over. Uit deze stukken blijkt dat de eerste verzoekende partij het zicht door haar linkeroog verloor en opgevolgd wordt voor haar rechteroog: pseudo-exfoliatie, herpetische keratitis en retinopathie. Alhoewel in de medische attesten sprake was van een eventuele ingreep bestond de behandeling uit oogdruppels op basis van brimonidinetartraat en timolol en opvolging door een oogarts. Er was ook sprake van een depressie, hypertensie en ischialgie. Deze laatste drie aandoeningen werden door de ambtenaar-geneesheer niet weerhouden als ernstig binnen de context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de aandoeningen die de eerste verzoekende partij heeft aangehaald geen reden vormen om haar een verblijfsmachtiging toe te staan. Hierbij verwijst de verwerende partij naar het advies van een ambtenaar-geneesheer die oordeelt dat de eerste verzoekende partij kan reizen, geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen en die, met bronvermelding, uiteenzet dat de medische zorgen en de medicatie die de eerste verzoekende partij nodig heeft zijn in haar land van herkomst. Tevens wordt geduid dat een medische behandeling voor de eerste verzoekende partij ook toegankelijk is, aangezien zij in beginsel een inkomen kan verwerven dat haar moet toelaten de medische kosten te dragen en dat indien zij toch behoeftig zou zijn, zij een beroep kan doen op steunverlening door de overheid.

Op 12 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt bij beslissing van 1 augustus 2013 onontvankelijk verklaard omdat de ingeroepen elementen dezelfde zijn als de elementen van de eerste aanvraag dd. 19 mei 2011.

Ook de aanvraag van 13 maart 2014 is onontvankelijk verklaard omdat de verwerende partij van oordeel is dat de ingeroepen elementen dezelfde zijn als de ingeroepen elementen van de eerste aanvraag door de verzoekende partijen. Bij het aangetekend schrijven van 13 maart 2014 stellen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een oculair ischemisch syndroom. De eerste verzoekende partij dient opgevolgd te worden en krijgt een topische behandeling met Xalatan en Combigan. Tevens zou er sprake zijn van een depressie, van een glaucoom en van hypertensie met een risico op een cerebrovasculair accident, ook wel een beroerte genoemd.

De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift dat het aanhoudend karakter en de schijnbaar verslechterde situatie van de oogproblematiek van de eerste verzoekende partij, samen met de nood aan een levenslange opvolging en behandeling een nieuw element uitmaakt. Tevens stellen de verzoekende partijen dat de mentale toestand van de eerste verzoekende partij nooit ten gronde onderzocht is geweest, noch dat er al gemotiveerd is geweest inzake de hypertensie.

Uit het standaard medisch getuigschrift en bijlagen blijkt dat de eerste verzoekende partij nog steeds ambulant opgevolgd wordt, dat zij medicijnen neemt, dat haar behandeling levenslang zal duren en dat blindheid van het rechteroog mogelijk is indien de behandeling wordt stopgezet. De stellingname van de verwerende partij dat uit dit nieuwe standaard medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is, kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop de eerste aanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden in hun stelling dat het feit dat de gezondheidsproblemen van de eerste verzoekende partij aanhouden een nieuw element is en maken tevens niet aannemelijk dat in het standaard medisch getuigschrift dat zij bij de aanvraag van 13 maart 2014 hebben gevoegd, kan gelezen worden dat zijn situatie schijnbaar verslechterd is. De evolutie van een pathologie op zich brengt immers niet mee dat er sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 13 maart 2014 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de standaard medische getuigschriften gevoegd aan de aanvraag van 13 maart 2014 voor verzoeker dezelfde aandoening weergeven als deze aangevoerd in de eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 juni 2012, inzake de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de verzoekende partijen, dat de ambtenaar-geneesheer de diagnose van een depressie niet weerhoudt, daar de eerste verzoekende partij niet aantoonde dat zij opgevolgd wordt door een neuropsychiater in België. De ambtenaar-

geneesheer concludeert daar dat de ernst van de aangehaalde '*état dépressif majeur grave*' niet concreet wordt gemaakt. In hetzelfde advies stelt de ambtenaar-geneesheer ook dat er melding wordt gemaakt van hypertensie, maar dat er geen elementen kunnen worden gevonden om het te weerhouden als ernstig binnen de context van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen kunnen dus niet gevolgd worden waar zij stellen dat de mentale toestand van de eerste verzoekende partij nog niet ten gronde werd onderzocht. De aangehaalde depressie werd door een ambtenaar-geneesheer op zijn merites onderzocht, maar werd niet weerhouden als ernstig. Hetzelfde geldt voor het aangehaald element met betrekking tot hypertensie. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij deze elementen niet beschouwd als nieuwe elementen met betrekking tot de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. De verzoekende partijen maken het alleszins niet aannemelijk dat deze aangehaalde aandoeningen nieuwe elementen zijn.

De Raad benadrukt dat een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet geen beoordeling inhoudt over de grond van de voorgelegde aandoeningen, met name of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Deze beoordeling heeft de wetgever uitdrukkelijk toegewezen aan medische appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet slechts de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij nieuwe informatie hebben toegevoegd met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst, wordt benadrukt dat de gemachtigde geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer hij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en hij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag hebben verwezen naar algemene documenten omtrent de gezondheidszorg die dateren van 2006 en 2010. Het advies van de ambtenaar-geneesheer dateert echter van 1 juni 2012. Met hun kort betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de documenten, die dateren van voor het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Armenië, een nieuw element zouden vormen. Bovendien is het gegeven dat aan bepaalde vormen van medische dienstverlening in Armenië kosten verbonden zijn, reeds in aanmerking genomen bij de behandeling van de eerste aanvraag van de verzoekende partijen. De verwerende partij heeft in de beslissing die werd genomen naar aanleiding van deze aanvraag gesteld dat er geen financiële belemmeringen bestaan voor de eerste verzoekende partij om de nodige medische zorgen te genieten, nu zij een inkomen kan verwerven uit arbeid en dat er hoe dan ook wordt voorzien in een systeem waarbij personen die behoeftig zijn ten laste kunnen worden genomen door het ministerie van volksgezondheid. De bewering van de verzoekende partijen doet daarenboven geen afbreuk aan de vaststelling dat reeds werd vastgesteld dat de eerste verzoekende partij hoe dan ook in staat is de vereiste kosten te dragen middels een inkomen uit tewerkstelling. Ook de tweede verzoekende partij kan een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies van 1 juni 2012 immers gesteld dat er geen aanwijzing bestaat die aantoonde dat de tweede verzoekende partij arbeidsongeschikt zou zijn en dat er van uitgegaan kan worden dat iemand met de leeftijd van 48 jaar nog toegang tot de arbeidsmarkt heeft. Het gegeven dat de beslissing van 11 juni 2012 eventueel niet op correcte gronden zou zijn genomen laat niet toe te concluderen dat de verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om, op basis van dezelfde rechtsgrond, tot een verblijf te worden gemachtigd. Daar anders over denken zou volledig indruisen tegen de geest van artikel 9ter, § 3, 5°, dat, zoals reeds gesteld, tot doel heeft te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen de bestuurlijke beslissing van 11 juni 2012.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar een arrest van de Raad, dient gewezen te worden op het volgende. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partijen citeren.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verzoekende partijen ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.1.3.3 Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS